

המפקד

יום הצופה בירושלים

שאף את שמו האמיתי אינם מכירים, יוכלו לספר הרבה.

ברכות, שנשמעה בדבריו האחרונים, הורגש האדם, האדם שעליו אפשר לס' מוך. המרוח ביניהם כאילו נצטמצם. — אם כן, רציתי לאמר, המשיך שמעון ביתר אמן וכמעט בשלוה, שר' בים מבינינו נתקלים בהרגשה לא נעי' מה של פחד; מאז שהצטרפנו לתנועה מפחדים אנו. אך מה שהרבה יותר גרוע מזה הוא, כי בגלל הרגשה זאת למדנו לחשוב עצמנו לפחדנים. הידיעה כי עלולים אנו לפחד בשעת מעשה משתקת אותנו, היא פשוט הורסת את בטחוננו העצמי.

בהסכמה אלמת לדברי חברים, הופנו כל העינים אליו, עינים מבוישות מעט, עינים שהביעו מעט מן החרטה על הדברים שנאמרו, על הסוד שנגלה. או' למ עוד משהוא היה בעינים אלה. היתה בהם ההקלה, השמחה על אכן כבדה שנגולה, על שסוף סוף נגלה הסוד המענה.

נפתלי העביר מבטו על פני אנשיו. כן, הוא הבין ללבם, הוא היה נרגש מהדברים שנאמרו בפה מלא, דברים שהוא, גם הוא הרגישם מזמן. אבל הוא מפקדם, הוא מחונכם, הוא חיוב להלצם מצרה זאת! כן! הוא חיוב. הוא הרכין ראשו לקרקע, ובענף שבידו החל לצייר קווים על גבי האדמה הרכה.

הקיר! הוא פחד לקפוץ, אבל קופץ. הספוק אחרי זה, הרי זה דבר פעוטי, אבל זאת הדרך. כן, צריך להדריכם. לאט לאט, לנתח, לא להפחידם במס' קנות מוכנות, בדעות שגרותיות:

— כן! בחורים, דעו לכם כי כל אחד מאתנו הוא פחדן, הוא פחדן מטבע ברייתו, לכל אחד מאתנו יש משהו שלמענו הוא מפחד: ביתו, נערותו עתידו, ואף הוא, גופו, ברנע שאנו מפחדים, אין אנו יודעים מהי סיבת הפחד, אין אנו יודעים להגדירה, ורק רגש אחד שולט בנו... הפחד!

אולם יש דרך להלחם בפחד, דרך ההכרה בו! לא אין אני דורש שתלכו בראש חוצות ותכריזו: "אני מפחד!" רוצה אני שאתם בכירו בו. אתם היו אמצים למדי כדי להודות בפני עצ'י מכם, כי מפחדים אתם!

הוא הפסיק לרגע את דבריו. לרגע נראתה לו האחריות כבדה משוא, אולם ההכרה שהוא נמצא בדרך הנכונ' נה והבטחון, כי ישיג את מטרתו נל' ממנו את הרגשת המעמסה. כן, הוא יביאם לאט לאט, לדרך המחשבה שהוא עצמו הגיע אליה לאחר תקופה כל כך ארוכה.

— אולם כאן, בחורים, המשיך נפתלי, דרוש עוד דבר: דרוש השכ' נוע הגמור, ההכרה בצורך לא לפחד! ההכרה בצורך בגבורה!

אנו, אשר האומץ דרוש לנו, מוכ' רחים להתגבר על הפחד, להכיר בו. — ולהתגברות בו, להכיר בו כעובדה שיש הכרח להרסה כי איזהו גבור? המת' גבר על פחדו!

אין איש נולד גבור, כולנו מפחדים, אולם אלה מאתנו שיתגברו על פחדם בעזרת השכנוע בצורך להתגבר, — אלה יהיו גבורינו.

הוא גמר. מבטו נפל על הנשק. — "נגש לעבודה, חברים!" משתור הביתה בשעות אחרי-הצהרים המאוחרות, הגישה לו אמו פתקה, שה' גיעה אליו בזמן העדור, אולם כשראה את מבטה המודאג הכניס את הפתקה לכיסו, כאילו אין חשיבות לדבר. — אלך לישון מעט, אמא, אני רוצה ללכת הערב לקולנוע. הוא נכנס לחדרו, פשט את חולצתו

אוף! אחר שנתלה בידיו בקיר הגר' דר את הפרס, עזב יד אחת, הדף את קצה בדחיפת-רגל מהקיר וקפץ על קצה אצבעותיו למטה.

...נו! עוד גדר אחת לפנינו... לצי' זאול! מה מגוחך נראה לו הדבר, שלמרות כי עשה זאת כבר עשרות פעמים, עדיין הוא מרגיש הרגשה קלה של פחד לפני כל קפיצה... עדיין מכ' ריח הוא את עצמו לשלשל את גופו לאורך הקיר ואז כמובן... אין בריר' רה... צריך לקפוץ.

הוא חיך משונכר בהרגשת-הספוק הקל, שרגל הוא להרגיש אחרי כל קפיצה כגון זו. הנה הגדר... עכשיו רק להזהר שלא לקרוע את המכנסים... כן... נו, עברנו גם הפעם!...

הוא נכנס לבין עצי החורשה הסבו' כה, הגובלת בפרס, שזה עתה עבר את גדרו, ופסע במהירות, כאדם שיודע היטב לאן פניו מועדות. עכבור רג' עים מספר, הגיע אל קבוצת אנשים, ישובים על הקרקע, המנהלים ביניהם שיחה בקול נמוך, כמעט בלחש.

משהרגישו בו האנשים, קמו ביראת' כבוד. שיחתם נפסקה ואי אילו סגירות, בווערות עדיין, נודקו לגומות קטנות, שנחפרו במיוחד לכך.

— שלום בחורים! שמואל! תכסה מיד את הסיגרית באדמה, היתר ישבו בחצי גורן מולי!

בטון שבו נאמר דברים פשוטים אלה מעולם לא השמיע ספקות. הוא חדר, הוא הפעיל.

הוא פרש על האדמה וייעת' בד' והניח עליה שלושה אקדחים, שהוציא אותם מחגורת-מכנסיו מתחת למעיל.

דומיה גמורה שררה בשעה שטפל בנשק כדי להכינו לשעור. תנועותיו היו שקטות ומדויקות. כן, שקטות, מדויקות. ומתושבות!

עיני האנשים שרגילות היו בתנועות אלה, עקבו בהתרכזות אחרי ידיו, הם ניסו לא לאבד שמץ מהן, מה היו רוצים להגיע לאותה זריזות.

— "נפתלי!" הוא הפסיק את טפולו בנשק והרים עיניו. -- כן?

— אני חושבני... אני רוצה לאמר ש... אין אני מדבר רק בשם עצמי... יודע אני שגם היתר.

— אין לך לפחד לאמר את דברך שמעון, הרגע, לרגע, אסוף מחשבותיך, ואז דבר כאות נפשך; כמובן, בצורה הנאותה!

הפעם היה משהו בקולו ובמבטו שהפתיע את האנשים. משהו זה, לא יכלו להגדירו, אך הוא נסך בהם הרג' שה, כי לאדם זה, היושב לפניו, הם

מאת פוטו ברנר תכנש איך במצלמה להשתמש

בקנותך מצלמה חלקים, פילמים, פלטות, גייר וכיו, עומד לרשותך נסיוני של 25 שנים. בתור בית מסחר ראשון במקצוע. פיתוח, העתקה, הגדלות, מכירה, קניה, החלפה, פיתוח מיוחד של פילמים קטנים. (EXTRA FINE GRAIN)

טלפון 4137

לראשונה צעדה השורה הארוכה של אלף ומאתיים צופים בתלבושתם, על דגליהם וכרוזותיהם. היה מי שפרש זאת כהפגנת-ענק של נוער ירושלים נגד הבינאום. בשורות, ובעיקר בהתחלה, בלטו קבוצות העולים החדשים שזה מקרוב הצטרפו לשורות הצופים.

על כמה בלי מסך, התיצבו שלוש מאות צופים והפגינו מחזה סמלי שבטא את רוח היום — קבוץ גלויות. היחלצות לתפקיד חדש — היתה הקריאה. השתתפות בקליטה הרוחנית של הנוער-העולה — כך נוסחה המטרה. טכס הסיום הפך מעמד מיוחד לעצמו, כשידי כל הצופים הורמו בשבועה "אם אשכחך ירושלים תשכח מיני."

קרב. המכונית הראשונה עברה על פניהם. — "נפוצץ את האחרונה!" שלושת ראשי אנשיו הופנו אליו, ותקעו בו מבט מודאג. הוא עצר את מבטם ופלט מלה אחת: הכון!

הראשים הוחזרו שוב למכוניות העוב' רות ברעש על פניהם. "עוד שלוש, עוד שתיים, לחץ!"

עברו שתי שניות, שארכו כנצח, ואחר כך נשמעה התפוצצות אדירה, שהרעידה את האדמה. נשמעו צעקות, אנקות הפצועים וגדופים נתעבים.

בלחות, הם יתפסונו, האנשים, אני מפקר! לאן הוא הולך? אחד מהש' לוש, בהשמע קול ההתפוצצות, קפץ ממקומו והתכוון לרוץ לעבר התורשה, נפתלי הצליח לתפוס בידו ולעצור.

— לאן? נשימה כבדה היתה תשובתו וחיידה. -- להתפור מיד!

כשכאן החפשים והאירו את הסבי' בה לא מצאו דבר... למחרת בערב עמדה כל הקבוצה ערוכה ליד קיר הפרס, הם חכו לנפי' תלוי, נשמע רשרוש מעבר לקיר. דמותו של מפקדם עברה את הקיר, השתלשלה לאורכו וקפצה למטה:

— ערב טוב בחורים. ברצוני לאמר כמה מלים בלבד: אני מודה לכם על בצועו המדויק של התפקיד, שהוטל עליכם. הנהגותכם היתה למופת. את' מול הייתה לגבורים! כי נצחתם במלחמה חמה הקשה ביותר, נצחתם במלחמה עם עצמכם! מבטו נפל על אחד האנ' שים, שעמד בראש מורכך מבלי שהעניו להרימו.

— אתה, יצחק, מלחמה זאת הפסדת. עליו להתחשל עוד כדי להיות מוכן לה על כן הגני מעבירך מיוחדת. דבריו האחרונים היו מפתיעים. איש לא פלל לתגובה חריפה אין איש זו' חולשתו הרגיעית של חברו. הרי הוא אחד מהם, חדשים רבים עבדו יחדיו, ג' גיש ואף פחדו יחדיו, האם אין לחמול עליו?...

אולם, האם באמת אחד מהם הוא? הרי כלם שכבו כמוהו, פחדו כמוהו האם לא יכלו גם הם לנסות לברוח? הם מדוע חכו הם לפקודה? מדוע הם התגברו? איך אמר נפתלי? "אתמול הייתם לגבורים, אתמול נצחתם את עצמכם!"

אולי בכל זאת הצדק עמו...? וישוב על השאלה הזו, "העולם הזה", מס' 639